

2024_Anul TRIBUNA 140 (XI):

efectele lucrării «Tribuniștilor» - ne-am pus în conflict nu numai cu stăpânirea?
- conflictul între „a avea” și „a ști”! - să facă vînătoare de Ardeleni?

să fim socotiți drept niște „agenți străini”?
cel mai zelos dintre cetitorii „Tribunei”

serviciul amical de a interveni pentru potolirea mișcării naționale române ...!

Azi nu mai poate nimeni să ne despartă?

1884
Anul
Tribuna
140
2024

trei deosebite societăți culte, una în România, alta în Ardeal și a treia în Bucovina!
conflictul între „a avea” și „a ști” ... între elita închisă și elita deschisă
deosebirile să devie din zi mai mari, ca între Cehi și Slovaci ...

III.
Efectele lucrării «Tribuniștilor».

Prin lucrarea pornită în coloanele «Telegrafului Român» și continuată în coloanele «Tribunei», s'a restabilit, înainte de toate, unitatea în viața culturală a Românilor.

Deși poporul român e pretutindeni unul și același, el nu s'a dezvoltat pretutindeni sub aceleași înfruriri, și ast-fel s'au format de-asupra lui, ca pătură înstrăinată prin educațiune, trei deosebite societăți culte, una în România, alta în Ardeal și a treia în Bucovina, fie-care cu limba ei particulară, cu deprinderile ei locale, cu înclinările ei specifice. Era în natura lucrurilor, ca aceste trei societăți să se contopească și ele în una singură, prin înfrurirea firească a celei din România, care se află în cele mai priincioase condițiuni de dezvoltare. Atât Maghiarii însă, cât și Germanii din Austria, țineau ca această contopire să nu se facă, ci deosebirile să devie din zi mai mari, ca între Cehi și Slovaci, care erau odinioară același popor și s'au despartit prin cultură în două. Nici în Ardeal însă, nici în Bucovina, Românii nu admiteau această înfrurire firească a societăților culte din România și respin-

Istoricul și geograful umanist francez Henri Hauser (1866-1946) afirma că „**Nu există istorie care să nu fie pe alocuri și socială**” (în 1903), argumentând cercetările istorice ce justifică examinarea structurilor, proceselor și mișcărilor sociale existente la nivel global sau la nivelul societăților dispartate. Doctorul în litere, specialist în istorie socială și profesor de istorie contemporană Christophe Charle (n.1951), afirma în lucrarea „**Intelectualii în Europa secolului al XIX-lea**”: «(...) există (și au existat mereu) **dominanți și dominați**, în conformitate cu discursul oficial pe care ni l-a transmis secolul al XIX-lea prin intermediul statisticii sau al diverselor ideologii ... dar există (și au existat), de asemenea, și **conflicte între cei ce domină asupra principiului dominației**, ... peste (care) s-a suprapus **conflictul între „a avea” și „a ști”, între capitalul economic și capitalul școlar, între elita închisă și elita deschisă**, între fracțiunile vechi și fracțiunile noi ale clasei dominante (...)

Esența conflictelor și polemicilor dintre intelectualii români din sec. al XIX-lea și începutul sec. al XX-lea sunt prezentate de scriitorul Ioan Slavici - fondatorul cotidianului Tribuna - în broșura „**TRIBUNA și TRIBUNIȘTII**”, în capitolul „**Efectele lucrării «Tribuniștilor»**”. Reproducem selectiv: «Prin lucrarea pornită în coloanele „**Telegrafului Român**” și continuată în coloanele „**Tribunei**”, s'a restabilit, înainte de toate, unitatea în viața culturală a Românilor.

Deși poporul român e pretutindeni unul și același, el nu s'a dezvoltat pretutindeni sub aceleași înfruriri, și ast-fel s'au format de-asupra lui, ca pătură înstrăinată prin educațiune, **trei deosebite societăți culte, una în România, alta în Ardeal și a treia în Bucovina**, fie-care cu limba ei particulară, cu deprinderile ei locale, cu înclinările ei specifice.

Era în natura lucrurilor, ca aceste trei societăți să se contopească și ele în una singură, prin înfrurirea firească a celei din România, care se află în cele mai priincioase condițiuni de dezvoltare. Atât Maghiarii însă, cât și Germanii din Austria, țineau ca această contopire să nu se facă, ci **deosebirile să**

devie din zi mai mari, ca între Cehi și Slovaci, care erau odinioară același popor și s'au despărțit prin cultură în două. Nici în Ardeal însă, nici în Bucovina, Românii nu admiteau această înrîurire firească a societății culte din România și respingeau cu încăpăținare ori-și-ce formă culturală venită din România.

Deschizând deci drum larg pentru înrîurirea literară a României, **noi ne-am pus în conflict nu numai cu stăpânirea**, ci tot-odată și cu mare parte dintre cărturarii noștri, nu însă și cu cei de la sate, nu mai ales cu poporul, care era cuprins de însuflețire, când a văzut că se poate scrie în românesce și așa ca el să înțeleagă cele scrise. Mulți s'au speriat și nemiloși dușmani mi-am făcut, când am formulat cestiunea prin vorbe: „**Pentru toți Românii soarele la București răsare!**” dar și multe inimi s'au deschis în auzul acestor vorbe. Ne ocăra lumea pentru limba noastră cea „**stricată**”, dar cetia cele scrise de noi, și cetind mereu, s'a desprins și ea să scrie în aceeași limbă. Timp de vre-o doi ani mi-am petrecut serile corectând corespondențe, articole ori contribuiri literare ce ni se trimiteau pentru „**Tribuna**”; de multe-ori eram nevoit să le prescriu; apoi n'am mai avut nevoie să corectez, iar astăzi ar putea să-mi facă mie corecturi unii dintre aceia cărora le făceam odinioară eu corecturile. Același a fost rezultatul și în Bucovina, mai ales după ce răposatul Pompiliu Pipoș a urmat lucrarea la fața locului în coloanele „**Gazetei Bucovinei**”. Restabilită apoi unitatea de limbă, s'a început comunicațiunea de idei, și prin ea trebuia să ajungem la unitatea în tendințele culturale. **Azi nu mai poate nimeni să ne despartă.** Dar lucrurile nu se puteau opri aici.

D-l Diamandi Manole, care a jertfit mii de florini și a alergat ani de zile pentru „**Tribuna**”, își petrecuse tinerețile la București și avea multe legături în România. Eu de asemenea aveam legături, fiindcă venisem de la București ca să ieau parte la lucrarea pornită de amicii mei. Legăturile acestea, fiind cu desăvârșire curate, nu aveam nevoie să le ascundem, și toată lumea știa, că d-l Diamandi Manole e un admirator al lui Ioan Brătianu, iară eu sunt junimist. Atât de puțin aveau aceste legături personale ale noastre a face cu politica în serviciul căreia lucrăm, încât eu a trebuit, mai înainte de a primi sarcina de director al „**Tribunei**”, să dau o declarațiune, că nu vom ataca nici-odată pe Ioan Brătianu și nu vom face propagandă pentru junimiști în coloanele „**Tribunei**”. Dușmanilor noștri le venia însă la socoteală **să fim socotiți drept niște „agenți străini**”, și atât în coloanele „**Telegrafului Român**”, cât și în ale „**Luminătorului**”, atențiunea publică era mereu atrasă asupra legăturilor noastre cu România. În același timp însă, se lucra din răspuțeri pentru izolarea noastră în România.

În curînd deci amicii și bine-voitorii noștri de la București au început să fie jenați de activitatea noastră, și într'o bună dimineață d-l Michail Kogălniceanu m'a poftit la dejun, ca să-mi facă cele mai aspre muștrări pentru lucrarea noastră, prin care facem înțelegerea între frați peste puțină. I-am dat, ca să mă apăr, cele mai amănunțite explicări, și de aici înainte răposatul ne încurajă, ne trimitea abonamente și era cel mai zelos dintre cetitorii „**Tribunei**”. Cât-va timp în urmă, răposatul Ioan Brătianu, care nu mă cunoștea personal, mi-a trimis vorba că dorește să mă vadă. M'am dus, mi-a făcut cele mai aspre muștrări pentru-că noi, oameni tineri și nepricepuți, zădărnici silințele fruntașilor încărunțiți în lupte naționale, înveninăm relațiunile dintre Români și creăm mari greutăți pentru statul român. M'am apărat, arătându-i că noi suntem în concordanță cu simțămîntul comun al poporului și declarându-i, că nu este nici un interes, care ne poate face să ne despărțim de popor.

De aici înainte lucrarea noastră era una dintre bucuriile bătrânețelor lui Ion Brătianu, iară noi, cei-ce mai înainte nu-l cunoscusem decât după cum dușmanii lui ni-l prezentau, am intrat în rîndurile celor mai călduroși admiratori ai lui.

Urmarea firească a fost, că dușmanii noștri de acasă au căutat să între în legătură cu dușmanii bine-voitorilor noștri din România, și ast-fel s'au stabilit încetul cu încetul cele mai întinse legături politice între Românii de dincoace și cei de dincolo de munți. Oameni ca d-nii Lascar Catargiu,

Alexandru Lahovary, Tache Ionescu ori Nicu Filipescu, care mai înainte nici nu știau, nici nu voiau să știe că mai sunt Români și afară de România, **au început să facă vânătoare de Ardeleni** și să fie foarte amabili, chiar afectuoși față cu Mocanii, care au început să vie unul câte unul la București, ca să vadă ce mai e pe aici.

Să nu mai amăgim poporul și să nu ne închipuim că lumea cea mare se lasă să fie indusă în eroare asupra legăturilor noastre. Azi când corespondența răposaților Michail Kogălniceanu și Gheorghe Barițiu le stă tuturora la dispozițiune, ori-și-cine poate să se dumerească asupra caracterului acestor legături. S'a întâmplat ceea-ce trebuia neapărat să se întâmple.

Mulți ani de zile au trecut, de când noi am zis, în coloanele „**Tribunei**”, că Românii din Ardeal sunt mijlocitorii firești între Ungaria și România și că Maghiarii, dacă nu o vor înțelege aceasta, vor fi nevoiți în cele din urmă să caute mijlocitori la București și să ceară intervenirea României în afacerile interne ale regatului ungar.

Aceasta e lucrul care s'a întâmplat: **au cerut Maghiarii de la oamenii de stat ai României serviciul amical de a interveni pentru potolirea mișcării naționale române din țările coroanei ungare**. Căpeteniile partidului național-liberal au voit să facă acest serviciu. Oameni însă, care totdeauna s'au interesat de cele ce se petrec în țările vecine, ei în curînd s'au încredințat că ori-și-ce încercare de a înăbuși mișcarea nu poate decât să înăsprescă conflictul. Nu s'au sfiit deci a declara în toată sinceritatea, că ei numai prin o rezolvare sinceră și serioasă cred înlăturarea conflictului cu putință, și că ast-fel numai pentru o asemenea rezolvare pot să intervie. Alți oameni de stat ai României, care se simt destoinici a face ca Dunărea să nu mai curgă despre Vîrciorova spre Galați, ci despre Galați spre Vîrciorova, au primit cu inimă ușoară sarcina de a face ca Românii din Ardeal să nu mai turbure prin protestările lor marile combinațiuni europene și au obținut ne mai pomenita înăsprire a conflictului. Iar alții, care vreau ca conflictul să nu fie rezolvat, se bucură de acest rezultat și caută legături în Ardeal, pentru-ca la vreme de nevoie să poată împedeca mergerea României contra sfintei Rusii.

Iată rațiunile de a fi ale legăturilor, pe care le avem și unii și alții».

(va urma)

Marius HALMAGHI

Sursa online:

<https://www.tribuna.ro/stiri/cultura/2024-tribuna-140-11-efectele-lucrarii-tribunistilor-ne-am-pus-in-conflict-nu-numai-cu-stapanirea-conflictul-intre-a-avea-si-a-sti-sa-faca-vinatoare-de-ardeleni-174739.html>

tribuna.ro/stiri/cultura/2024-tribuna-140-11-efectele-lucrarii-tribunistilor-ne-am-pus-in-conflict-nu-numai-cu-stapanirea-conflictul-intre-a-avea-si-a-sti-sa-faca-vinatoar...

Tribuna 140 ani din 1884
Dintotdeauna pentru totdeauna!

Eveniment Actualitate Stiri de pe strada mea Sport Cultura Sanatate Timp liber Tribuna de nord Centrul Cultural

2024 Tribuna 140 (11): efectele lucrării «Tribuniștilor» - ne-am pus în conflict nu numai cu stăpânirea? - conflictul între „a avea” și „a ști”! - să facă vânătoare de Ardeleni?

Marius HALMAGHI 11.03.2024 22:36 461 vizualizari 0 comentarii

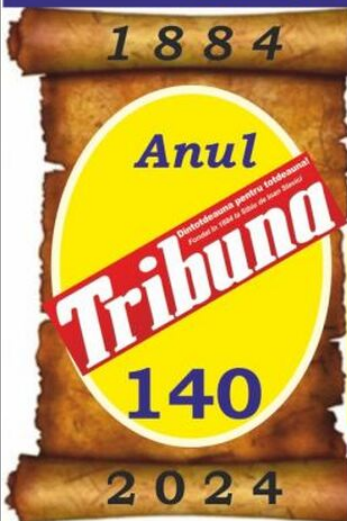
În: *Tribuna*, 11 martie 2024

să fim socotiți drept niște „agenți străini”?

cel mai zelos dintre cetitorii „Tribunei”

**serviciul amical de a interveni
pentru potolirea mișcării
naționale române ...!**

**Azi nu mai poate nimeni
să ne despartă?**

**trei deosebite
societăți culte,
una în România,
alta în Ardeal și
a treia în Bucovina!
conflictul între
„a avea” și „a ști”
... între elita închisă
și elita deschisă**

**deosebirile să devie din zi mai mari,
ca între Cehi și Slovaci ...**

III.

Efectele lucrării «Tribuniștilor».

Prin lucrarea pornită în coloanele «Telegrafului Român» și continuată în coloanele «Tribunei», s'a restabilit, înainte de toate, unitatea în viața culturală a Românilor.

Deși poporul român e pretutindeni unul și același, el nu s'a dezvoltat pretutindeni sub aceleași înrîuriri, și ast-fel s'au format de-asupra lui, ca pătură înstrăinată prin educațiune, trei deosebite societăți culte, una în România, alta în Ardeal și a treia în Bucovina, fie-care cu limba ei particulară, cu deprinderile ei locale, cu înclinările ei specifice. Eră în natura lucrurilor, ca aceste trei societăți să se contopească și ele în una singură, prin înrîurirea firească a celei din România, care se află în cele mai priincioase condițiuni de dezvoltare. Atât Maghiarii însă, cât și Germanii din Austria, țineau ca această contopire să nu se facă, ci deosebirile să devie din zi mai mari, ca între Cehi și Slovaci, care erau odinioară același popor și s'au despărțit prin cultură în două. Nici în Ardeal însă, nici în Bucovina, Românii nu admiteau această înrîurire firească a societăților culte din România și respin-

2024 Tribuna 140 (11): efectele lucrării «Tribuniștilor» - ne-am pus în conflict nu numai cu stăpânirea? - conflictul între „a avea” și „a ști”! - să facă vînătoare de Ardeleni?

Istoricul și geograful umanist francez Henri Hauser (1866-1946) afirma că „Nu există istorie care să nu fie pe alocuri și socială” (în 1903), argumentând cercetările istorice ce justifică examinarea structurilor, proceselor și mișcărilor sociale existente la nivel global sau la nivelul societăților dispartate. Doctorul în litere, specialist în istorie socială și profesor de istorie contemporană Christophe Charle (n.1951), afirma în lucrarea „Intelectualii în Europa secolului al XIX-lea”: «(...) există (și au existat mereu) dominanți și dominați, în conformitate cu discursul oficial pe care ni l-a transmis secolul al XIX-lea prin intermediul statisticii sau al diverselor ideologii ... dar există (și au existat), de asemenea, și conflicte între cei ce domină asupra principiului dominației, ... peste (care) s-a suprapus conflictul între „a avea” și „a ști”, între capitalul economic și capitalul școlar, între elita închisă și elita deschisă, între fracțiunile vechi și fracțiunile noi ale clasei dominante (...).».

Esența conflictelor și polemicilor dintre intelectualii români din sec. al XIX-lea și începutul sec. al XX-lea sunt prezentate de scriitorul Ioan Slavici - fondatorul cotidianului Tribuna - în broșura „TRIBUNA și TRIBUNIȘTII”, în capitolul „Efectele lucrării «Tribuniștilor»”. Reproducem selectiv: «Prin lucrarea pornită în coloanele „Telegrafului Român” și continuată în coloanele „Tribunei”, s'a restabilit, înainte de toate, unitatea în viața culturală a Românilor.

Deși poporul român e pretutindeni unul și același, el nu s'a dezvoltat pretutindeni sub aceleași înrîuriri, și ast-fel s'au format de-asupra lui, ca pătură înstrăinată prin educațiune, trei deosebite societăți culte, una în România, alta în Ardeal și a treia în Bucovina, fie-care cu limba ei particulară, cu deprinderile ei locale, cu înclinările ei specifice.

Era în natura lucrurilor, ca aceste trei societăți să se contopească și ele în una singură, prin înrîurirea firească a celei din România, care se află în cele mai priincioase condițiuni de dezvoltare. Atât Maghiarii însă, cât și Germanii din Austria, țineau ca această contopire să nu se facă, ci deosebirile să devie din zi mai mari, ca între Cehi și Slovaci, care erau odinioară același popor și s'au despărțit prin cultură în două. Nici în Ardeal însă, nici în Bucovina, Românii nu admiteau această înrîurire firească a societății culte din România și respingeau cu încăpăținare ori-și-ce formă culturală venită din România.

Deschizând deci drum larg pentru înrîurirea literară a României, noi ne-am pus în conflict nu numai cu stăpânirea, ci tot-odată și cu mare parte dintre cărturarii noștri, nu însă și cu cei de la sate, nu mai ales cu poporul, care era cuprins de însuflețire, când a văzut că se poate scrie în românesce și așa ca el să înțeleagă cele scrise. Mulți s'au speriat și nemiloși dușmani mi-am făcut, când am formulat cestiunea prin vorbe: „Pentru toți Românii soarele la București răsare!” dar și multe inimi s'au deschis în auzul acestor vorbe. Ne ocăra lumea pentru limba noastră cea „stricată”, dar cetia cele scrise de noi, și cetind mereu, s'a desprins și ea să scrie în aceeași limbă. Timp de vre-o doi ani mi-am petrecut serile corectând corespondențe, articole ori contribuiri literare ce ni se trimiteau pentru „Tribuna”; de multe-ori eram nevoit să le prescriu; apoi n'am mai avut nevoie să corectez, iar astăzi ar putea să-mi facă mie corecturi unii dintre aceia cărora le făceam odinioară eu corecturile. Același a fost rezultatul și în Bucovina, mai ales după ce răposatul Pompiliu Pipoș a urmat lucrarea la fața locului în coloanele „Gazetei Bucovinei”. Restabilită apoi unitatea de limbă, s'a început comunicațiunea de idei, și prin ea trebuia să ajungem la unitatea în tendințele culturale. Azi nu mai poate nimeni să ne despartă. Dar lucrurile nu se puteau opri aici.

D-l Diamandi Manole, care a jertfit mii de florini și a alergat ani de zile pentru „Tribuna”, își petrecuse tinerețile la București și avea multe legături în România. Eu de asemenea aveam legături, fiindcă venisem de la București ca să ieau parte la lucrarea pornită de amicii mei. Legăturile acestea, fiind cu desăvârșire curate, nu aveam nevoie să le ascundem, și toată lumea știa, că d-l Diamandi Manole e un admirator al lui Ioan Brătianu, iară eu sunt junimist. Atât de puțin aveau aceste legături personale ale noastre a face cu politica în serviciul căreia lucrăm, încât eu a trebuit, mai înainte de a primi sarcina de director al „Tribunei”, să dau o declarațiune, că nu vom ataca nici-odată pe Ioan Brătianu și nu vom face propagandă pentru junimiști în coloanele „Tribunei”. Dușmanilor noștri le venia însă la socoteală să fim socotiți drept niște „agenți străini”, și atât în coloanele „Telegrafului Român”, cât și în ale „Luminătorului”, atențiunea publică era mereu atrasă asupra legăturilor noastre cu România. În același timp însă, se lucra din răspuțeri pentru izolarea noastră în România.

În curînd deci amicii și bine-voitorii noștri de la București au început să fie jenați de activitatea noastră, și într'o bună dimineață d-l Michail Kogălniceanu m'a poftit la dejun, ca să-mi facă cele mai aspre muștrări pentru lucrarea noastră, prin care facem înțelegerea între frați peste puțină. I-am dat, ca să mă apăr, cele mai amănunțite explicări, și de aici înainte răposatul ne încuragia, ne trimitea abonamente și era cel mai zelos dintre cetitorii „Tribunei”. Cât-va timp în urmă, răposatul Ioan Brătianu, care nu mă cunoștea personal, mi-a trimis vorba că doare să mă vadă. M'am dus, mi-a făcut cele mai aspre muștrări pentru-că noi, oameni tineri și nepricepuți, zădărnici silințele fruntașilor încărunțiți în lupte naționale, învenimăm relațiunile dintre Români și creăm mari greutăți pentru statul român. M'am apărat, arătându-i că noi suntem în concordanță cu simțămîntul comun al poporului și declarându-i, că nu este nici un interes, care ne poate face să ne despărțim de popor.

De aici înainte lucrarea noastră era una dintre bucuriile bătrânețelor lui Ion Brătianu, iară noi, cei ce mai înainte nu-l cunoscusem decât după cum dușmanii lui ni-l prezentau, am intrat în rîndurile celor mai călduroși admiratori ai lui.

Urmarea firească a fost, că dușmanii noștri de acasă au căutat să între în legătură cu dușmanii bine-voitorilor noștri din România, și ast-fel s'au stabilit încetul cu încetul cele mai întinse legături politice între Români de dincoace și cei de dincolo de munți. Oameni ca d-nii Lascar Catargiu, Alexandru Lahovary, Tache Ionescu ori Nicu Filipescu, care mai înainte nici nu știau, nici nu voiau să știe că mai sunt Români și afară de România, au început să facă vînătoare de Ardeleni și să fie foarte amabili, chiar afectuoși față cu Mocanii, care au început să vie unul câte unul la București, ca să vadă ce mai e pe aici.

Să nu mai amăgim poporul și să nu ne închipuim că lumea cea mare se lasă să fie indusă în eroare asupra legăturilor noastre. Azi când corespondența răposăților Michail Kogălniceanu și Gheorghe Barițiu le stă tuturora la dispozițiune, ori-și-cine poate să se dumerească asupra caracterului acestor legături. S'a întâmplat ceea-ce trebuia neapărat să se întîmple.

Mulți ani de zile au trecut, de când noi am zis, în coloanele „Tribunei”, că Români din Ardeal sunt mijlocitorii firești între Ungaria și România și că Maghiarii, dacă nu o vor înțelege aceasta, vor fi nevoiți în cele din urmă să caute mijlocitori la București și să ceară intervenirea României în afacerile interne ale regatului ungar.

Aceasta e lucrul care s'a întîmplat: au cerut Maghiarii de la oamenii de stat ai României serviciul amical de a interveni pentru potolirea mișcării naționale române din țările coroanei ungare. Căpeteniile partidului național-liberal au voit să facă acest serviciu. Oameni însă, care totdeauna s'au interesat de cele ce se petrec în țările vecine, ei în curînd s'au încredințat că ori-și-ce încercare de a înăbuși mișcarea nu poate decât să înăsprească conflictul. Nu s'au sfiit deci a declara în toată sinceritatea, că ei numai prin o rezolvare sinceră și serioasă cred înlăturarea conflictului cu puțință, și că ast-fel numai pentru o asemenea rezolvare pot să intervie. Alți oameni de stat ai României, care se simt destoinici a face ca Dunărea să nu mai curgă despre Vîrciorova spre Galați, ci despre Galați spre Vîrciorova, au primit cu inimă ușoară sarcina de a face ca Români din Ardeal să nu mai turbure prin protestările lor marile combinațiuni europene și au obținut ne mai pomenita înăsprire a conflictului. Iar alții, care vreau ca conflictul să nu fie rezolvat, se bucură de acest rezultat și caută legături în Ardeal, pentru-ca la vreme de nevoie să poată împedeca mergerea României contra sfîntei Rusii.

Iată rațiunile de a fi ale legăturilor, pe care le avem și unii și alții».

Iată rațiunile de a fi ale legăturilor, pe care le avem și unii și alții».

(va urma)

Marius HALMAGHI

Sursa online:

<https://www.tribuna.ro/stiri/cultura/-174712.html>

The screenshot shows the Tribuna.ro website interface. At the top, there is a navigation bar with the Tribuna logo and the text "140 ani din 1884". Below the navigation bar, there is a red header with various menu items: Eveniment, Actualitate, Stiri de pe strada mea, Sport, Cultura, Sanatate, Timp liber, Tribuna de nord, and Centrul Cultural. The main content area displays the article title: "2024 Tribuna 140 (11): efectele lucrării «Tribuniștilor» - ne-am pus în conflict nu numai cu stăpânirea? - conflictul între „a avea” și „a ști”! - să facă vînătoare de Ardeleni?". The author's name, Marius HALMAGHI, is listed below the title. The date and time of publication are 11.03.2024 22:36. The number of views is 461, and there are 0 comments. The article is part of the "Tribuna 140" series.

În: Tribuna, 11 martie 2024